בב א מיי׳ פ״ו מהלכות ערכין בב א מיי פין מטנטות עלכין הלכה ד: בג ב מיי' (פ"ד שם הלכה כג)

ג [מיי׳ פ״ח שם הל״ח ובראב״ד ולח"מ]: ונמיתן. בד ד מיי׳ שם פ״ז הלכה מ [וברב אלפס ע״ז פרק א דף שלגן:

שלג]: בה ה ו מיי׳ שם פ״ח הלכה י [טוש״ע י״ד סימן רלד

[טוש"ש יייד סיתן רכד סעיף ו]: בו ז מיי שם פיי הלכה א ועי בכ"מ וברש"ק שהאריך: בז ח מיי פ"י מהלכות שמטה הלכה ע [ופ"א מהלי עבדים הל"י טוש"ע י"ד סי' רסו סעי . [79

ט י מיי׳ הל׳ שמיטה שס: כ מיי׳ שם [ופ״י מהל׳ ע״ז הל״ו ופי״ד מהל׳ איסורי ביאה הל״ח]: בח ל מיי׳ פ״ד מהלכות תמורה הלכה יא:

בש מ מיי׳ פ״א מהלכות בכורות

תורה אור השלם

 אַך כָּל חַרֶם אֲשֶׁר יַחֲרִם
 אִישׁ לַיִיְ מִכְּל אֲשֶׁר לוֹ מֵאָדְם יִּנְשֵׁרֵה וּמִשְׁדֵה אֲחָזְתוֹ לֹא יִמְבֵּר וְלֹא יִגָּאֵל כָּל חֵרֶם לִדֶּשׁ יִמְבַר וְלֹא יִגָּאֵל כָּל חֵרֶם לִדֶּשׁ יְמָּבוּ אַרָּא יָּבְּּכּי בְּי עֵּבְּ – מֵּר – מֵּר בְּקְרָשְׁיִם הוּא לַיְיָי: ויקרא כז כח 2. כָּל חַרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לְךְּ יִהְיָה: במדבר יח יד

במדבר יח יד 1. וְהָיָה הַשָּׁדָה בְּצַאתוֹ בַּיּבַל 3. קרש ליי בשרה החרם לכהן ץ ש זון הייניה בין התקה ה תְּהָהֶה אֲחָוְתוּ: ויקרא כז כא 4. בְשָׁכִיר בְּתוֹשָׁב יִהָהָה עִמְּךְּ עֵד שָׁנָת הִיבֶל יָעֲבֹד עִמָּךְ

. ואָם לא מצאַה יָדוֹ דִי הַשִּׁיבּ לו והיה ממכרו ביד הקנה אתו עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וְיָצָא בַּיֹבֵל וְשָׁב וְיִּקְתוֹ: ויקרא כה כח וְאָם לֹא יִגְּאֵל עַד מְלֹאת לוֹ שְׁנָה תְמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר בָּעִיר אֲשֶׁר לוֹ חמָה לַצְמִיתִת לפנה אתו לדרתיו לא יצא בִּיבֶל: ויקרא כה ל הַיבְל: וְהָיָה כִּי יאמר אַלִּיךְ לֹא 2. וְהָיָה כִּי יאמר אַלִיךְ לֹא אַצא מעמֶך כִּי אֲהַבְךְּ וְאָת בִּיתָךְ כִּי טוב לוֹ עמֶךְ:

ים דברים טו טז דברים טו טז עמְרְ יַשְׁב בְּקַרְבְּרְ בַּמְּקְוֹם אָשֶׁר יִבְּחַר בְּאַתְּד שְׁעֶריִף בְּטוֹב לו לא תוֹנְבוּ: דברים כג זו 1. אַךְ בְּבוֹר אָשֶׁר יְבָבָּר לְיִי בְּבְתִּמְה לֹא יִקְרִישׁ אִישׁ אֹתוּ אם שור אם שה ליי הוא:

אָם שור אָם שֶּוּז צְיֵיְ ווּדּגּנּ ויקרא כז כו 10. כְּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יָוְלַד בְּבְקֵרף וּבְצֹאנְף הַזְּכְר תַּקְּדִּישׁ לַיִּיְ אֱלֹדֶיף לֹא תַעֲבֹד בְּבְכֹר שוֹרֶף וְלֹא תָגוֹ בְּכוֹר צֹאנָף:

גליון הש"ם

. גמ' שכול ארכעה זווי. עי׳ יומא דף נה ע"ב תוס' ד"ה ונברור:

רבינו גרשום (המשר)

הכי קאמר. לדידי האי דאמריתהו משמיה דר' יהודה גמירנא לה משמא דרבנן לדידכו מאי דאפכיתו ותניתו בר' יהודה רלבדק הבית הלכה כר׳ יהודה]: ושדינהו בנהרא דלישתרו לך. נשדינהו בנהרא דלישתרו לך. משום דקסבר סתם חרמים לבדק הבית וכיון דליכא בהמ"ק לית ליה תקנה אלא בפדיון ולמישדי בנהרא: [הני מילי בזמן שביהמ"ק מ"מ כפרוטה סגו כדשמואל: [יחיבנא כולחו לכחנים אלמא קסבר סתם חרמים לכחנים. וכיון דאיכא כהנים חרמי כהנים אין להן פדיון]:
אין גר תושב נודוג. שמצווין להחיותו ומוזהרין על הונאתו. גר תושב זה הכופר בעבודת כוכבים: וכתים נמי גבי גר תושב במוב לו לא
תוננו דהאי בטוב לו בלא תסגיר עבד אל אדוניו [כתי] ומפרש בסיפרי זה גר תושב: [שמעינן] מהכא דאין שדה חרמים נוהג אלא בזמן
תוננו דהאי בטוב לו בלא תסגיר עבד אל אדוניו [כתי] ומפרש בסיפרי זה גר תושב: [שמעינן] מהכא דאין שדה חרמים נוהג אלא בזמן
היובל (ואמאי אצרכיה רב יהודה פדייה: לא קשיא. מקרקעי אין נוהגין אלא בזמן היובל) אפר בזמן הוה: וואא מעשה
היובל (ואמאי אצרכיה רב יהודה פדייה: לא קשיא. מקרקעי אין נוהגין אלא בזמן מטלטלי: מקרקעי דומנה לכולה ניכני כן מקרקעי בין מטלטלי: מקרקעי דשמעאל אומר בתוב אחד
והא אמרינן דבמטלטלי נודג אפי בזמן הזה: [מחרים אדם את קרשיו בו'. רכושיין לעיל! 3): מתגיי ורבנו, דלא ילמי לה מהני קראי
ברי דרי ישמעאל יליף להו מהני קראי דרשי קרשים העל קרשים קלים ברסבושיין לעיל! בנ": ורבנו, דלא ילמי לה מהני קראי
דכתו תקדיש מיבעי ליה שמצח לתקרישו לשם בכור: ור' ישבעאל אמר לך להכי לא מיבעי דבכור ממילא קרוש קרושים ומרחם אלא
לא אתא קרא אלא לכדאמרן: ור' ישמעאל ההוא קרא דכל חרם [קרש] דובנן ילפי מיניה שחל על קדשי קדשים [חרמים לבדק הבית
שנאמר כל הוח קרשן ועל קרשים קלים מאי עביד לית: ר' ישמעאל מבד לה חרי ודורת בן בתריא דרוש של הוא קרא אל לדאמרן: ור' ישמעאל המרו שנה אל היו הדרים לההוא קרא כל החם קרש מדשים הוא להין: הדרו עלד מתר של מדש בישים הוא להין: הדרו עלד מסכריש:

סרי הן כחולין. כשאר ממונו של כהן: נשלמא רבנן. דמתניתין מפרשי שקול ד' זוזי ואחיל עלייהו ושדינהו בנהרא ולישתרי לך. ואם תאמר והא אמר בפרק קמא דע"ז (דף יג. ושם) אין מקדישין ואין מחרימין ואין מעריכין בומן הזה ואם הקדיש שלא יאמר הואיל וכשיגיע יובל אם לא אפדנה אני מיד גובר ויגאלנה והחרים והעריך בהמה תעקר פירות וכלים ירקבו והכא בזמן הזה

איירי כדמסיק הכא ואמאי לא אמרי׳ ירקבו ול"ל דדוקא במטלטלין קאמר דירקבו דלא אתי בהו לידי תקלה אם ממתינים עד שירקבו והכא במקרקעי איירי דאם ימתין שון (לאו) אתי לידי תקלה והכי נמי איתא בסמוך דאמר והא מעשה דפומבדיתא מקרקעי היה: הקדש עדוי. פי׳ להעלותו בדמים לימן טובת הנאה לכהן:

הדרן עלך המקדיש שדהו

גמ' תנו רבנן "חרמי כהנים אין להן פריון ונותנין לכהן יחרמים כל זמן שהן בבית בעלים הרי הן כהקדש לכל דבריהן שנאמר יכל חרם יו בישראל קדש קדשים הוא לה' נתנן לכהן הרי הן לכל דבריהן כחולין שנאמר ²כל חרם בישראל לך יהיה: ר' יהודה בן בתירא אומר סתם חרמים לבדק הבית כו': בשלמא רבנן כדקא מפרשי מעמייהו ומעמא דרבי יהודה בן בתירא אלא רבי יהודה בן בתירא

האי כשרה החרם מאי עביד ליה מיבעיא ליה לכדתניא יכשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו יםה תלמוד לומר מנין ילכהן שהקדיש שדה חרמו שלא אמר הואיל ויוצאה לכהגים והרי היא תחת ידי תהא שלי ודין הוא בשל אחרים אני זוכה בשל עצמי לא כל שכן ת"ל כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו וכי מה למדנו משדה חרם מעתה יהרי זה בא ללמד ונמצא למד מקיש שדה חרמו לשדה אחוזה של ישראל מה שדה אחוזה של ישראל יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לכהנים אף שדה חרמו יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לאחיו הכהנים ואידך מחרם החרם ואידך חרם החרם לא משמע ליה ורְבי יהודה בן בתירָא דחל על קרְשי קרשים ועל קדשים קלים מנא ליה סבר ליה כרבי ישמעאל: אמר רב הלכה כרבי יהודה בן בתירא ורב שביק . רבנן ועביד כרבי יהודה בן בתירא ברייתא איפכא תניא שביק מתני' ועביד כברייתא רב מתני' נמי איפכא תני מאי חזית דאפכת מתניתין מקמי ברייתא נפיך ברייתא מקמי מתני' רב גמריה גמיר אי הכי כרבי יהודה בן בתירא כרבנן מיבעי ליה הכי קאמר למאי דאפכיתו ותניתו יו הלכה כרבי יהודה בן בתירא ההוא גברא האחרמינהו לנכסיה בפומבדיתא אתא לקמיה דרב יהודה אמר ליה ° ישקול ארבעה זוזי ואחיל עלייהו ושדינהו בנהרא ולישתרו לך אלמא קסבר סתם חרמים לבדק הבית כמאן כשמואל יידאמר יהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרומה מחולל ייאימר דאמר שמואל שחיללו לכתחלה מי אמר הני מילי בזמן שבית המקדש קיים בו דאיכא פסידא האבל בזמן הזה אפי' לכתחלה אי הכי יאפי' פרומה גמי פרסומי מלתא אמר עולא אי הואי התם הוה יהיבנא כולהו לכהנים אלמא קסבר עולא יסתם חרמים לכהנים מיתיבי מאין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג שנאמר יעד שנת היובל יעבוד עמך ואין "שדה ז החרם נוהגת אלא בזמן שהיובל נוהג שנאמר יויצא ביובל ושב לאחוזתו קו אין בתי ערי חומה נוהגין אלא בזמן שהיובל נוהג שנאמר ילא יצא ביובל ר"ש בן יוחי אומר אין שדה חרמין נוהגין אלא בזמן שהיובל נוהג שנאמר והיה השדה בצאתו ביובל קודש לה' כשדה החרם ר"ש בן אלעזר אומר יאין גר תושב נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג אמר רב ביבי מ"מ אתיא מוב מוב כתיב הכא יכי מוב לו עמר וכתיב התם °בטוב לו לא תוננו לא קשיא הא במקרקעי הא במטלטלי והא מעשה דפומבדיתא במקרקעי נמי הוה מקרקעי דחוצה לארץ כממלמלי דארץ ישראל דמי: מתני' רבי ישמעאל אומר כתוב אחד אומר תקדיש וכתוב אחד אומר יו לא יקדיש א"א לומר תקדיש שהרי כבר נאמר לא יקריש א"א לומר לא יקריש שהרי כבר נאמר תקדיש הא כיצר מקרישו אתה הקדש עלוי ואי אתה למקדישו הקדש מזבח: גמ' ורבגן "אל תקדיש מיבעי ליָה ללאו תקדיש מיבעי ליה לכרתניא "מנין "לנְולד בכור בעדרְו שמצוה להקדישו שנאמר יהזכר תקדיש ורבי ישמעאל אי לא מקדיש ליה לא קדוש קרושתו מרחם יו הוה וכיון דכי לא מקדיש ליה קדוש לא צריך יו לאקדושיה:

הדרן עלך המקדיש שדהו

יבוכר לה' בבהמה לא יקדים אים אותו וגו' (ויקרא כו): הקדש עילוי. להעלותו בדמים ויתן טובת הנאתו לכהן: ואי אסה מקדישו הבוכר לה' בבהמה לא יקדים אותו וגו' (ויקרא כו): אל מקדיש מובח. שיהא שם זבח אחר חל עליו: גבו' ורבנן. דנפקא להו הך דרשא (לעיל כו:) מכל חרם קדש קדשים [ויקרא כו]: אל מקדיש מיבעי ליה ללחו. שאם מתפיסו לשם זבח אחר עובר בלחו: שמלוה להקדישו. לשם בכור ואף על פי שהוא קדוש מאליו: ורבי ישמעאל. אמר לך אי לא מקדיש ליה לא קדיש בתמיה: לא לריך לאקדושיה. ולית ליה לרבי ישמעאל הך דרשא:

הדרן עלך המקדיש שדהו

יו טעמא וקרא דרבי יהודה כדקתני א"כ למה נאמר כל חרם כו": שהקדיש שדה חרמו. שדה שהחרים ישראל והגיע לחלק כהן יו שדה

> אחר תתחלק לכהנים ביובל כדין מקדים שדה אחווה דהא שדה חרם לגבי כהן אחוה היא כדכתיב כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו יי ועכשיו שאני מוחזק בה תהא שלי שהרי דין הוא בשל אחרים אני זוכה אם היה ישראל מקדיש שדה אחוותו כשיגיע יובל תתחלק לי בשל עלמי לא כל שכן: תלמוד לומר כשדה החרם כו'. יח דהאי קרא במקדיש שדה אחווה כחיב: מה למדנו משדה החרם. על שדה אחוה כו' מה שדה אחוה שהקדיש ישראל וגאלה אחד מן הכהנים תצא מידו ביובל ותתחלק לכל בני המשמר כדאמר בפירקין דלעיל ש מחחמו (מ) שלו ומין זו שלו מף שדה חרמו כו': סבר לה כרבי ישמעאל. דמפיק לה במתניתין (כ) יכן מיקדיש ואל תקדים: הלכה כר' יהודה בן בתירא. דסתם חרמים לבדק הבית: ברייתה איפכא סניא. דרבנן אמרי לבדק הבית ורבי יהודה לכהנים: רב גמריה גמיר. מרביה דרביה אגמריה דמתני' משבשתא היא: ושדינהו. לד' זוזי בנהרא דהקדש הן לבדק הבית דאי לכהן לית להו פדיון ולכהן בעי מיתבינהו: בומן הזה. דליכא בית וליכא פסידא אלא איסורא הוא ים דרביעא עלייהו אפילו לכתחלה נמי: אין עבד עברי נוהג. דאינו נמכר בזמן הזה: וחין שדה חחות. דין שדה חחוה שתהח נגאלת בגירוע אלא אם ירצה הלוקח להחזירה לו בדמים שירצה מחזיר ואם לאו אין כופין אותו וכן דין מקדיש שדה אחוזה בומן הבית ואין היובל נוהג כגוו משגלו שבט ראובן וגד שבטלו היובלות יי אין נגאלת אלא בשויה: אין בחי ערי חומה נוהגין. דלא כייפינן ליה ללוקח אם בא מוכר לגאלה אפילו בתוך שנה: אין גר פושב נוהג. שיהא ישראל מלווה להחיותו. גר תושב שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים ואוכל נבילות: כתיב. בעבד עברי כי טוב לו עמך וכתיב בגר תושב ים עמך ישב וגו׳ דלח תסגיר עבד אל אדוניו בגר תושב משתעי דהכי מוקמינן לה במסכת גיטין בפ׳ השולח גט (דף מה.) וכתיב בתריה עמך ישב בקרבך וגו'. מכל מקום לתרוייהו קשיא דקתני אין שדה חרמים נוהג אלא בזמן יובל: מקרקעי.

אין נוהגין כדכתיב בנאתו ביובל כשדה החרם: ב**ותנר' כחוב אחד** אומר מקדיש. גבי בכור דכתיב כל הבכור [וגו'] תקדיש (דברים טו): ולפוב רבינו גרשום אחד אומר ידו לא יקדיש. אך בכור אשר גמ': הרי הן כהקדש לכל דכריהן. שאסורין בהנאה ומועלין בהן: לך יהיה אפילו לקדש בהן את לכאי אתא. ולתרכי כהנים כדמר של לאוקמי דמכל חרם לך יהיה נפקא: כשדה החרם לבחן תהיה אחוותו מה ת"ל. לימא קדש לה' ולכהן תהיה מה ת"ל שדה חרם [החתות:] [שדה חרםו. שרה שהחרים ישראל ויצא לכהן והקדישו כהן שלא יאבר הואיל ויוצא לבחנים ביובל. דהאי כהן מקדיש שדה חרמו הוי כאילו הקדיש שדה אחווה ודין הוא מה שדה אחווה של ישראל שיצאה ביובל וגאלה אחד מן הכחנים יוצאת מתחת ידו ומתחלקת לכל הכהנים כדאמר לעיל בפירקין אחוותו שלו ואין זה שלו אף מקדיש שדה חרמו גמי מתחלקת לאחיו הכהנים: ואידך, רבגן נפקא להו הא מה"א דהחרם]: מבר לה בר' ישמעאל. כלומר נפקא ליה דחל על קדשים ועל קדשים קלים מהיכא דנפקא ליה לר' ישמעאל כדתנן [ר׳ ישמעאל אומר] כתוב אחד אומר תקדיש וכתוב אחד אומר אל תקדיש דכתיב כל הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך ורגן ון "שבשא אומום להיום הזוה זאמה והקיים לכובה או הזמה אל אין היים לכובה כל היבלו אשר ובצאק אוגר וכתכים אך בכור אשר יבוכר להי בבהמה לא יקידיש איש אותו הא כיצד מקדישו אתה הקש עילוי כדאמון אם נדר נותן נ ואם נדבה נותן טובתה לבדק הבית דהיינו הקדש עילוי לדמיו ואי אתה מקדישו הקדש מזבח לשום זבח אחר וגלי רחמנא לים כגון בכור דחל על קדשים קלים וה״ה לקדשי קדשים שחל עליהם חרם והקדש עילוי כדאמרן: [הלבה בר' יהודה, דאמר סתם חומים לבדק הבית: ברייתא איפבא תניא. הואיל דההוא דרי יהודה מוקים לה כרבון): מתניתין גמי איפבא תנא. הואיל ותנא ברייתא איפכא: רב נכרא נמיר. דאתנייה רביה לברייתא איפכא: [אי חכי, כיון דאפיך דרי יהודה כרבון הלכה כרבון איבעי ליה למימר:

א) דיבור זה כנראה מקומו לעיל במשנה אך בכי"ר נכתב כאן.

י אין מחרימין): **שנאמר עד שנת היוב**ל שנאמר עיין בהריטב״א קדושין דף (פ״ג) (סט ע״א): רש**״י ר״ה ש**הקדיש שדו שאני מוחוק בה תחא שלי. גליון. לאו דוקא נקט שהרי הקדישה אלא ה״פ הרי היא תחת ידי דשייך אני בה טפי מכל אינשי וישנה תחת ידי שהרי לא החזיק בה גובר. הר״י ז״ל: דוס' ד"ה שקול ד' זווי ובו' והא אמר ובו' עי תוס׳ בכורות דף נ״ג (ד״ה ואין מחרימין): בא״ד והכא במקרקעי איידי. ג"ב רלא שייך בהו רקבון והולכת ים המלח הלכך צריך לעשות להם תקנה שלא יכשלו בהם. הרא"ש זיל ב**מ"ד והא** מעשה רפומבריתא ובור. גליון. והא דאמרי לקמן והא מעשה דפומבדיתא מקרקעי נמי הוה משמע מקרקעי נמי וגם מטלטלי, י"ל דאע"פ שהיו גם מטלטלי מיהו הוא לא צוה לפרות כי אם הקרקעות, א"ג הא דקאמר נמי קאי אהא דקאמר הא במקרקעי והא במטלטלי ופריך והא מעשה דפומבדיתא הוה נמי במקרקעי דאילו הוה מטלטלי לא היה אומר לו לפדותם אלא ירקבו או יוליכם לים המלח. הרא"ש ז"ל:

קרשים דסתם חרמים לבדק הבית [שנאמר כל חרם קדש קדשים הוא לה']: הדרן עלך המקדיש:

תוס׳ בכורות נ"ג ע"ב (ד"ה מעות): פרומה. תוס׳ מנחות דף צח ע"א (ד"ה שלא יבואו): אימר דאמר שמואל. עי' תוס׳ ב"מ נ"ז ע"א (ד"ה ומר סכר: בנדחות ביצ כך דיה ממוז) של הווה ווטי ממוחדך דב וציא (דיה שאי צרום) אים יו אפם וספואה. כי יותו כי בינדי כי א (דיה ומר סכר: א בצל בומן הוה. כי מוסאה. כי יותו הוה ווטי ממוחה ופריון כרם רביב לי ביצ עדה באחריה): למדמומי מילתא. ופריון כרם רביב אין צריך שיהא ארבע זווי לפרסומי מילתא דדוקא הקדש וחרם דאית ליה קלא צריך לפרסם גם הפדיון שידעו שאין נהנין מן ההקדש, אבל כרם רביב אין לו קלו. הראש דיל: הזה דריבא בולתו לכתנים שה היכי יותם לכתנים והלא מקרקעי הזו והם לכתנים שבאותו משכר ברציא היא בי ויותו בי ארביב לביב מוחל מחום פריון, איני משכר ברציא היא בי ויותו מה ביל בי אותו בי מוחל מהוא בי מוחל מהוא בי מוחל ליתנם לכל כהן שירצה. הרא"ש ז"ל. ועיון תוס בכורות דף גג ע"א (ד"ה

 ל) [בכורות לב.], ב) [לקמן לד.],
 ג) [פסחים כה: וש"כן, ד) בכורות
 כה. כ: ב"ת כו. קדושין יא: מעילה
 יד: ממורה כו:, ב") [בכורות כה. מעילה יד:ן, ו) [קדושין סט. גיטין סה.], ז) [נדרים יג. ע"ש], ח) [ויקרא כו], ע) [דף כה:], ו) [לקמן לב:], יא) [דברים כג],

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה מה למדנו וכו' אחוזמו אחוזתו שלו: (3) ד"ה סבר וכו' במתני' בסמוך מתקדיש ולא מקדיש:

מוסף רש"י

לך יהיה. ברשות כהן הן כשאר ממוט (בכורות לב.). מה תלמוד לומר. כשדה החרם. מה גא שדה רומר. כשדה החלם, מה כם שדה החלם ללמד על שדה היולאם לכהנים ביובל (קספו לד.). שדה חרמו. שדה שהחלים ישלאל והגיע למלקו (שם). הואיל וינצאה לכהגים. אם לא יגאלנה, ירוצאה לכהנים. חס לח ינחלנק, שהלי היא שלו כשדה אחוח ועכשיו הלי היא תחת ידי כזי (שם). בשל אחרים אני זוכה. אם היה שדה אחות ישראל יונאה לכהנים ביובל היה לי חלק כה (שם), מה שדה היה לי חלק כה (שם), מה שדה אחוזה של ישראל. אם גאלה כהן מיד הקדש יוצאה מידו ביובל ומתחלקת לכל אחיו הכהנים, כדאמר באידן פירקא בפרק אין מקדישין (לעיל בה:) אף זו כו' (לקמן לד.). שחיללו על שוה (כקסן כד.). שחיכדו עד שוה פרוטה מחולל. דאין אומא להקדש, דכתיב איש את אחיו, ואשמועינן שמואל דכי היכי דאימעיט מאומאה אימעיט נמי מביטול מקח (קדושין יא:) כדחמרן דאימעוט מאונאה. וטעות נמי ליכל למימר דמלן טעה (בים נו). אלא בזמן שהיובל נוהג. דנעינן ולים אל משפחתו חשונו וגיטיו סה.) למלי למקרי ביה עד (ניטין מה), דמני למקרי ניה עד שמת היובל יעבוד עתך (קדושין מס.). הקדש עלוי. ונומן להקדם כפי טונת הולה שבו (דברים מו ים). שמצוה להקדישר. שמלוה לומר הרי אתה קדוש לבכורה (שם). הדרן עלך המקריש שדתו

שינויי נוסחאות

א] בקרא לא כתיבא, ב] ותניתו רבי יהודה בז בתירא סלכס כר״ ב"ב (מ"מ), ג] קיים משום פסידל דהקדש (מ"מ), ד] ל"ל אחחה וכ"א צילקוט רמו מרס"ח (גליון וכ״ה בש״מ), כן ואין בתי ערי חומה (ש"מ), **ו**] אומר אל תקדיש כו' שהרי כבר נלמת אל הקריש ל״ל לותר אל תקדיש שהרי (ש״מ). 1] מרחס הרא וכיון (ש״מ). ח]לקדושים ורבי ישמעאל האי כל חרם קדש קדשים מאי עביד ליה סבר ליה כר"י בן עביד ליה סבר ליה כריי בן בתירא (ש"ם), עו מסכש בתירא (ש"ם), עו מסכש טעמייהו וקל (ש"ם), יו סכן דה לו היה וקל (ש"ם), יו סכן דה לו היה על היה על ניסם מל (ש"ם), יו כן ניסם מל (ש"ם), יו כן ניסם עליים (ש"ם), יו כן לומר אל הקדיש (ש"ם), יו כן לומר אל הקדיש (ש"ם), לו כל ממן להו. עון ל"ם מיו ונדפו"ר יממן להו.

האשה ואין בהן מעילה: [בשלמא תאשתואין בתן מעילה: נבשלמא רבנן. דאמרי לכהן כדקא מפרשי טעמא דידהו קרא דידהו וקרא דר' יהודה בן בתירא לדרשאן: אלא לרבי יהודה כשרה החרם למאי אתא. ולחרמי כהנים